

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

(Του κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Ήτανε μιά φορά, σ'ά περασμένα χρόνια, ένας άνθρωπος πολύ νέος και πολύ πλούσιος, μ'όσο πλούσιος, πού δέν ήξερε τ'ό τι είχε. Μιά μέρα πήγε σ' ένα μεγάλο δάσος να σερβιριστή. Έκει είδε ένα γέρο πού μάζεψε ξεροκλάδα και τού είπε :

- Καλήμερα, γέρο.
- Καλώς τ'ο παιδί μου.
- Τι κάνεις αυτός ;
- Νά, μάζωνω ξεροκλάδα νά τά πάω στό καλύβι μου.

Τότε ο πλούσιος τόν βοήθησε και έβαλε τά ξεροκλάδα στή ράχι τού.

Σάν ανέθηκε στήν κορφή τού βοινού, γύρισε ο γέρος, κούταζε τ'ο νέο και τού είπε :

- Έ, παλληκάρι ! Αφού γνοιστήκαμε, πρέπει νά ξέσουμε ο ένας τ' όνομα τού άλλου...
- Μιά χαράς, τού λέει ο νέος. Έμένα με λένε Μαθουσάλα.
- Και μένα με λένε Χάρος, λέει ο γέρος.

Σάν τ'όνομα αυτό ο νέος ζατατόμαζε. Ο Χάρος τόν είδε, μ'ά δέν έμυλησε. Σάν πήγε όμως λίγο παρακάτω, γυρίζει και λέει τού νέου :

- Για τ'ο καλό πού μοίκανες σήμερα, τι καλό θέλεις νά σού κάνω ;
- Αν θέλεις, κάνε με νά ζήσω πολλά χρόνια, λέει ο νέος.
- Βγάδει ο γέρος άπ' τόν κόρφο του ένα καυτό τριφύρι καταλιγωμένο, σπαλιώνει τ'ο χέρι του, φτάνει, φτάνει και βρσίκα τ' όνομά του.

- Έ ! τού λέει, έχεις νά ζήσης ακόμα πολλά χρόνια και τόσα πολλά χρόνια, πού θά είχεται νάχη την ηλικία σου όλος ο κόσμος. Αυτό ήτανε γωρατό σου. Τώρα πές μου τι θέλεις από μένα...

- Νά μου πής πότε θά πεθάνω.
- Σάν άρχίσουν τά κλάδι νά γίνονται ξεράδια, θά ξεραθή και τ'ο κορμί τού δέντρου, είτε ο Χάρος.

Περάσανε από τότε πολλά χρόνια κ' ο Μαθουσάλας παντρεύθηκε, έκανε παιδιά, άγρότια και ξαγρότια και ζούσε πολύ ευτυχισμένος.

Μιά μέρα μάζεψε τά παιδιά του κ' έδωσε τούς άλλους συγγενείς του και τούς διηγήθηκε τού Χάρου την ιστορία.

- Εδώ και κάμποσο καιρό, λοιπόν, παιδιά μου, μού ποινίε πότε τά ποδιά μου, πότε τά χέρια μου, πότε τ' αυτιά μου. Αυτά, παιδιά μου, είνε τά κλωνάρια τού ανθρώπου και σάν ποινίε γίνονται ξεράδια. Και τ'ο κορμί χωρίς κλωνάρια δέν μπορεί νά βιστάξη και ξεραίνεται κ' αυτό... Ήδη κ' ή ώρα λοιπόν νά πεθάνω...

Αυτή ήτανε ή στερνή μιλιά τού γέρου Μαθουσάλα, κ' αφού είγηθηκε σ' έλους νά φράσουν τά χρόνια του, ήδη ο φίλος του ο Χάρος και τόν πήρε...

Σιάτιστα την παραμονή ακριβώς τού Επαγγελισμού.

Κανένας φρικιά δέν ήξερε τόν έρχομό της, όταν έξαφνα ένας πυροβολισμός άκούστηκε στην άγορά της πόλεως. Οι κάτοικοι βγήκαν άμείως από τά σπίτια τους νά μύθουν τι συμβαίνει. Είδαν τότε την Περιστέρα νά στέχη κρατώντας στα χέρια τ'ο δάλο της, πού κλώνει ακόμη. Πλλά τίς έστρεξε ένας Τούρκος στρατιώτης, ο οποίος τή στεγνή αυτή την κούταζε με τ'ο στόμα άνοιχτό. Τι είχε συμβεί ;

- Δέν μού δίνεις τ'ο ντουκόκι σου, καμίνε ; τού είτε ή Περιστέρα όταν, μετά τή χορηγία της άμνηστίας, έφτασαν στην πλατεία.
- Τι τ'ο θέλεις ; τή ρώτησε ο Τούρκος.
- Νά ρίξω μ'ά στόν άέρα, τού άποκρίθηκε ή Περιστέρα. Έτσι, γιά νά μάθω ή Σιάτιστα πός ήρθα !

Κ' έτσι έπεσε ο πανηγυρικός έκενός πυροβολισμός. Οι κάτοικοι μαζεύτηκαν άμείως γύρω της. Μά έκείνη, με ένα σάλτο, πέρασε τ'ο κατόφλι της Μητροπόλεως και βρέθηκε, σάν νά έπεσε από τόν ουρανό, έμφορ στόν τότε Μητροπολίτη. Ο αγαθός ιερέας την ελόγησε και, την άλλη μέρα, στην έκκλησία έξεφώνησε έναν ένθουσιώδη λόγο επί παρουσία της και πός τιμήν της.

Με τέτοιες τιμές ή Σιάτιστα ύποδέθηκε την ήρωική κόρη της. Άπό τότε ή Περιστέρα ζούσε ήσυχα στό σπίτι της. Μονάχα πού της άρεσε νά στολιξη τ'ο στήθος της με χρυσά γιορτανάκια και με άρμάδες από φρονιά και νά διασχίξη την πόλι τις γιορτάσιμες μέρες, σάν ένα ζωντανό όραμα λεδεντιάς.

Όλα όμως αυτά δέν άρεσαν καθόλου στούς Τούρκους και απέφασαν νά την έξουτώσουν. Σαμικά, μ'ά νύχτα, περικύκλωσαν τ'ο σπίτι της. Μά όταν μπήκαν στό τέλος και έφραξαν ένα-ένα τά δωμάτια, δέν βρήκαν μέσα ψυχιά. Η Περιστέρα τούς είχε μωρσίσει και είχε φύγει.

Άπό μάντρα σ'ο μάντρα έφτασε πηδώντας έξω άπ' την πόλι, και άπ' έκει, γρήγορα σάν ζαρκαδί, έφυγε γιά τή Θεσσαλία.

Έκει είχε τ'ο πιο πεζό τέλος :

Παντρεύτηκε !....

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο "Οθων στην Ναύπακτο. Η άφελεια τού Δημάρχου. Παραξηγήσεις επί παρεξηγήσεων. Η πολιτική και ή κυρίες. Ένας χαρακτηρισμός τού Χαρ. Τρικούπη. Ο θάνατος τού άεροπόρου Καρχαμιάκη. Τά προφητικά λόγια τού Κ. Μάνου. Ο Ν. Δημητρακόπουλος και ή ισοδότηση τών δικαστών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο βασιλεύς "Οθων περιόδευε στην Έλλάδα, πήγε και στή Ναύπακτο. Έκει ρώτησε μεταξύ τών άλλων τόν πού τόν Δήμαρχο Ναυπάκτου :

- Πώς πάει ο δήμος σου, κύριε Δήμαρχε ;
- Σοφιστούμε, Μεγαλειότατε ! Όλη μέρα μεθυσμένοι είνε, τού απάντησε ο Δήμαρχος, έννοιόν τόν άδερφό του πού τόν έλεγαν Δίμο.

Ο "Οθων παραξενεύτηκε, μ'ά ξαναρώτησε τόν Δήμαρχο :

- Και πώς έχουν τά πράγματα τού Δήμου σου, κ. Δήμαρχε ;
- Τά λιανά, Μεγαλειότατε, καταστράφηκαν άπ' τ'ο ζεμίνο, τά ζωντανά είνε ζωντανά άκόμα.

- Δέν φωτό αυτό, είτε ο "Οθων. Θέλω νά μάθω πώς πάει ο λαός.

- Αν έχετε δημοσίαν ασφάλεια.

- Ό... λαός, βασιλιέ μου ; Φέτος κατάντησε νά τόν τρώνε κ' οι γάτα.
- Πώς είπατε ; ρώτησε έκπληκτος ο βασιλεύς.
- Νά, Μεγαλειότατε, τόσο γινόν έφωξε φέτος, πού τούς πιάνον τούς λαγούς ζωντανούς. Μόνον όποιος δέν γεννήθηκε δέν έπιασε λαγό φέτος.

- Δέν έξεπαιδαβήσαν οι άνθρωποι εδώ πέρα, και είνε πολύ πίσω, γύρισε τότε κ' είτε, μελαγχολικά, στούς αδελφούς του ο βασιλεύς.

- Την παιδεία κ' τ'ο ματσούδι πού εμάγαμε μέτε, βασιλιέ μου τόσα χρόνια τώρα, ούτε τ'ο σχολή σου δέν τ'ο τράβηξε... είτε ο Δήμαρχος.

- Ο βασιλεύς έννοιε την παιδείαν, τά γράμματα, είτε τότε γένώντας ή βασιλίσα Άμαλία.

- Και παιδιά έχω τρία άρσενικά, βασιλισσά μου, είνε ν'ο άφελής Δήμαρχος, κ' άλλα τρία θηλικά, με τ'ο συμπάθεο.

- Έ, λοιπόν, είπατε πολύ χονδρός, κύριε Δήμαρχε, είτε τότε άγανακτισάσα πλέον ή βασιλίσα Άμαλία.

- Νά ιδής τόν άδερφό μου, τ'ο Γιάννο, πόσο πού χοντρός είνε από μένα, απάντησε άτάχα ο Δήμαρχος.

Στην απάντησή του αυτή, ούτε ο βασιλεύς, ούτε οι αληκαί πάρεσαν νά κρατήσουν παιά τ'α γέλια, αλλά ούτε και ή δξήτημη Άμαλία...

Όταν είπαν κάποτε στόν άληροήνοτο Χαρίλο Τρικούπη ότι ή κυρίες άναμνηστώντα στην πολιτική, ο Τρικούπης απάντησε :

- Αυτό συμβαίνει, γιατί ή κυρίες δέν καταλαβαίνουν καθόλου άπο πολιτική !...

Όταν ο πρώτος Έλληνας άεροπόρος, μακαρίτης "Αλέξ. Καρμυριάνος, έπεσε άπ' τ'ο αεροπλάνο του, κατά τόν Σεπτέμβριο πού 1912, στή θάλασσα και πνίγηκε κοντά στό Δέλιο, ο μακαρίτης Κων. Μάνος είτε τ'ο έξης :

- «Κι' άν έπεσε και πνίγηκε, από ψηλά έπεσε !...»

Με τά λόγια αυτά, ο μακαρίτης Μάνος, έκανε θαρραές τ'ο δικό του μαρτύριο, γιατί ο λίγους μέρες, έπεσε κ' αυτός μ' ένα αεροπλάνο, έξω από τή Θεσσαλονίκη, μαζί με τόν Άγαγρόπολο και σκοτώθηκαν και οι δύο.

Μιά φορά στή «επιλή άναθεωρητική Βουλή» ο τότε ύπουργός της Δικαιοσύνης, μακαρίτης Ν. Δημητρακόπουλος, δέν ήθελε ν' άναστειλή προσφώνων τόν Νόμομ περί ισοδότησης τών Δημοσίων υπαλλήλων και μάλιστα τόν δικαστικών.

Τότε πενέτα ο βουλευτής Μειντάνης και φωνάζει στόν ύπουργό, ύπενημχοντάς του τίς άθροές καταπομήσεις πού έγιναν επί τών ήμερών του :

- Τ'ο κάνετε αυτό, καθώς λέτε, από φιλανθρωπία, έννο ούς διατάζετε κ' έχωσαν 14 κατακόζους.

- Τότε ο κ. ύπουργός ήταν... κατά της ισοδότησης... φωνάζει ο κ. Πάπ και ή συζήτηση τελείωσε έν μέφο γελώτων.

Ο στρατηγός κ. Θ. Σούδης διηγείται τ'ο έξης όραμο περιστατικό, πού τ'ο συνέβη μ'ά φορά όταν ήταν λοχαγός κ' έκανε θεωρία σ'ε κάτι Θεσσαλούς φαντάρους :

- Λέγε, Μουζούπουλε, όταν έν καρφό μάχης άφήσης τ'ο δάλο σου, τι θά γίνη ; ρώτησε έναν φαντάρο.

Κι' ο φαντάρος απάντησε άπαθέστατα :

-..... Θά μου πείη, κ'ό λολυαγέ !..